

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Eerste kwartaal 2026

Zuid-Pacifische Divisie

**Een belangrijke
beslissing**

Gods licht laten schijnen

Wallis en Futuna, 3 januari

Mevrouw Valao

Mevrouw Valao is een liefdevolle moeder van vier kinderen en een trotse oma van nog eens vier. Ze heeft een hart vol liefde voor kinderen en heeft 39 jaar lesgegeven op christelijke scholen – ze begon al op 16-jarige leeftijd! Mevrouw Valao woont op het eiland Wallis, dat deel uitmaakt van Wallis en Futuna, een klein eiland in de Stille Oceaan dat bij Frankrijk hoort. Op dit eiland is er een koning die de mensen leidt. Het eiland volgt ook de Franse regels. Dat betekent dat de mensen zowel naar de koning als naar de Franse leiders luisteren. Iedereen werkt samen om de vrede op het eiland te bewaren, maar de koning neemt meestal de uiteindelijke beslissing.

Meer dan 180 jaar geleden kwamen christelijke zendelingen naar Wallis. De toenmalige koning, koning Vaimu, was onder de indruk van wat ze leerden en was een van de eersten die zich liet dopen! Hij zei zelfs dat alleen christenen op het eiland mochten blijven. Vele jaren later wilde een nieuwe koning, koning Tomasi, dat mensen meer over de Bijbel zouden leren. Daarom nodigde hij verschillende kerken uit om te komen en de mensen te vertellen wat zij geloofden. Dat was een groot moment voor het eiland! Tijdens de regeerperiode van koning Tomasi was mevrouw Valao directrice van een christelijke school en leidde ze een Bijbelstudiegroep voor leraren. Ze vond het geweldig om over Gods Woord te leren en anderen te helpen Jezus beter te leren kennen.

Toen gebeurde er iets triests op het eiland. Mensen begonnen te ruziën over wie er nu echt de baas was: de koning of de Franse leiders? Zelfs de Bijbelstudiegroep begon te ruziën over wie er gelijk had, en veel leraren kwamen niet meer. Al snel hield de groep helemaal op met samenkomen. Toen, in 2007, stierf koning Tomasi. Datzelfde jaar gebeurde er iets spannends: een predikant van de zevendedagsadventisten kwam op bezoek. Het was zijn eerste bezoek aan het eiland. Mevrouw Valao en haar familie waren blij hem te ontmoeten. Ze heetten hem hartelijk welkom.

Op het eiland moesten bezoekers die over God kwamen praten eerst de koning bezoeken. Maar er was geen koning meer! Dus nam mevrouw Valao de predikant mee om de helper van de koning te ontmoeten. De helper van de koning zei tegen hen: ‘Kom terug nadat we een nieuwe koning hebben gekozen.’ Maar een andere wijze leider zei: ‘Waarom zou de dominee weggaan en een andere keer terugkomen? Vergeet niet dat de koning heeft gezegd dat iedereen welkom is om te delen wat hij of zij over God gelooft.’ Dus mocht de dominee blijven. Hij ging aan de slag! Hij begon Bijbelbijeenkomsten te houden en mevrouw Valao nodigde veel van haar vrienden, die ook onderwijzers waren, uit. Hoewel ze geen adventist was, was ze nieuwsgierig en enthousiast dat iedereen meer over de Bijbel zou leren.

Tijdens de bijeenkomsten leerde mevrouw Valao verbazingwekkende dingen! Ze leerde dat de dood als slapen is, dat Jezus terugkomt, en dat de sabbat op de zevende dag van de week valt: zaterdag! Toen gebeurde er iets verrassends. Op een dag liep de zoon van de koning langs het huis van mevrouw Valao en zag iets vreemds: een beeld dat eerst binnen stond, stond nu buiten in de tuin! ‘Waarom heb je je speciale beeld verplaatst?’ vroeg hij. Mevrouw Valao glimlachte en zei: ‘Ik doe het weg omdat ik van Jezus hou. De Bijbel zegt dat we geen afgoden mogen aanbidden. Ik wil Jezus niet verdrietig maken.’ Ze wilde dat haar huis Gods regels zou volgen, wat betekende dat ze dingen los moest laten die God niet blij maakten.

Mevrouw Valao was blij dat ze een kerk had gevonden die, zoals de dominee zei, ‘de Bijbel volgt, de hele Bijbel, en niets dan de Bijbel.’ Ze besloot zich te laten dopen en haar hart volledig aan Jezus te geven. Sommige mensen – vrienden en zelfs familie – begrepen haar keuze niet, wat het moeilijk maakte. Maar mevrouw Valao bleef van hen houden. Ze bleef over Jezus vertellen aan iedereen die ze

ontmoette. Mevrouw Valao laat nog steeds Gods licht schijnen op Wallis Island. Haar kinderen hebben Jezus ook aanvaard en ze blijft bidden dat nog veel meer mensen op Wallis Island Hem ook zullen leren kennen.

Jouw collectegeld op de dertiende sabbat, ook bekend als de kwartaalopbrengst van het zendingsproject, zal grote invloed hebben op de levens van mensen zoals mevrouw Valao. Hiermee willen we een centrum van invloed in Wallis creëren, waardoor Adventisten vriendschappen kunnen sluiten met de mensen in het zendingsgebied van Nieuw Caledonië.

Een blij hart

Wallis en Futuna, 10 januari

Mevrouw Terebo

Mevrouw Terebo liep van haar werk naar huis toen ze iets moois hoorde. Het was muziek – mensen zongen liederen via luidsprekers in haar buurt. Terwijl ze luisterde, raakte een lied over vertrouwen op Jezus haar hart. Ze wilde weten waar de muziek vandaan kwam, wie er zong en waarom ze samen waren, maar ze had haast en moest naar haar werk. Mevrouw Terebo was een drukke moeder van twee kinderen. Ze werkte vroeger als kassière en was nu manager bij een meubelzaak. Elke dag kwam ze langs dezelfde luidsprekers en elke dag hoorde ze het gezang en iemand die uit de Bijbel preekte. Toch bleef ze nooit lang luisteren.

Op een dag ontdekte mevrouw Terebo waar het gezang en de preken vandaan kwamen: een speciale Bijbelbijeenkomst. Haar buurvrouw Meke wilde dat ze meeding, maar mevrouw Terebo zei vriendelijk: ‘Nee, dank je. Ik heb het te druk.’ Later nodigde een andere buurvrouw, Fiafia, haar uit. Mevrouw Terebo schudde opnieuw haar hoofd en antwoordde: ‘Ik heb geen tijd.’ Mevrouw Terebo was echter nieuwsgierig naar wat er tijdens de bijeenkomsten gebeurde. Dus besloot ze in het weekend te gaan, wanneer ze meer vrije tijd had. Toen ze aankwam, verwelkomden de predikant en zijn gezin haar met een warme glimlach. Iedereen was erg vriendelijk. Ze voelde zich meteen thuis.

Tijdens de bijeenkomsten begon mevrouw Terebo de Bijbel beter te begrijpen. Ze vond het geweldig om te leren dat God niet ver weg was – dat Hij door middel van dagelijkse aanbidding dichtbij wilde zijn en haar beste vriend wilde worden. Na zes maanden van leren en groeien in haar geloof nam mevrouw Terebo een belangrijke beslissing. Ze koos ervoor zich te laten dopen! Ze was een van de eerste vijf mensen in Wallis die zich bij de Adventkerk aansloten. Ze was erg gelukkig. Maar haar reis was niet altijd gemakkelijk. Sommige familieleden begrepen haar niet en scholden haar uit. Maar ze bleef vriendelijk en probeerde uit te leggen wat ze uit de Bijbel had geleerd.

Toen gebeurde er iets dat nog moeilijker was. Mevrouw Terebo kreeg een beroerte en moest haar eiland verlaten om medische hulp te zoeken in Nieuw-Caledonië en later in Australië. Het was een angstige tijd, maar ze bleef op God vertrouwen. Ze bleef de Bijbel lezen en bidden. Mevrouw Terebo gaf haar geloof nooit op. Zeventien jaar later is ze nog steeds beste vrienden met God en kijkt ze uit naar de dag dat Jezus terugkomt. Mevrouw Terebo is ook enthousiast over iets bijzonders: er wordt een nieuw centrum van invloed gebouwd, vlak bij haar huis! Ze hoopt dat het meer mensen in Wallis zal helpen om God te leren kennen – net zoals zij dat deed. Ze bedankt je voor je bijdrage om dit mogelijk te maken met jouw dertiende sabbatcollecte!

Jouw dertiende sabbatcollecte, ook wel bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject, zal grote invloed hebben op het leven van mensen zoals mevrouw Terebo. Het zal helpen een centrum van invloed in Wallis te bouwen, wat adventisten zal helpen vriendschap te sluiten met de mensen in het zendingsgebied van Nieuw-Caledonië.

Geraakt door vriendelijkheid

Nieuw Caledonië , 17 januari

Mevrouw Luvant

Mevrouw Luvant had een grote wens. Ze wilde een naaiatelier openen, en op een dag werd haar wens werkelijkheid! Ze dacht dat haar winkel haar geld en succes zou brengen, maar er gebeurde iets nog veel beters. Ze vond Jezus. Mevrouw Luvant en haar man komen uit Vietnam. Ze wonen met hun dochter op het prachtige eiland Nieuw-Caledonië in de Stille Zuidzee. Tijdens de opvoeding van hun dochter begon mevrouw Luvant steeds meer te naaien. Ze had als tiener in Vietnam leren naaien en ze wist dat ze met haar speciale talenten haar ambacht kon omzetten in een winstgevend bedrijf. Maar daar was meer voor nodig dan alleen vaardigheid. Het zou hard werken en het leren van de Franse taal vereisen, die daar gesproken werd. Mevrouw Luvant geloofde ook dat haar succes afhing van het bidden tot een beeld in haar huis.

Op een dag gebeurde er iets bijzonders. Een klant met de naam juffrouw Edwige stapte de winkel van mevrouw Luvant binnen en veranderde haar leven. Juffrouw Edwige was een vriendelijke, oudere vrouw die naar een Adventkerk in de buurt ging en graag met mensen over Jezus praatte. Juffrouw Edwige vroeg: 'Heb je een Bijbel?' Mevrouw Luvant had er geen, dus gaf juffrouw Edwige haar er een. De twee vrouwen gingen graag met elkaar om. Juffrouw Edwige werd een van mevrouw Luvants beste klanten en bracht haar vaak attente cadeautjes zoals citroenen of grapefruits. Mevrouw Luvant was zeer ontroerd door juffrouw Edwiges vriendelijkheid! Ze nam de cadeautjes altijd mee naar huis en zette ze voor haar beeld als dankoffer. Juffrouw Edwige vertelde haar vriendelijk dat het beeld een afgodsbeeld was en dat de Bijbel zegt dat we alleen Jezus moeten aanbidden. Mevrouw Luvant had nog nooit van Jezus gehoord. Alles wat juffrouw Edwige haar uit de Bijbel leerde, was nieuw.

Mevrouw Luvant was nieuwsgierig. Ze vond het leuk hoe aardig juffrouw Edwige was en ze wilde meer over Jezus leren. Dus gingen zij en haar dochter op een avond met juffrouw Edwige mee naar haar kerk. Juffrouw Edwige vroeg de leden om tijdens de gebedstijd voor mevrouw Luvant en haar dochter te bidden. Dat gaf mevrouw Luvant het gevoel dat ze ertoe deed. Daarna bleef mevrouw Luvant naar de kerk gaan. Ze sloot zich aan bij een Bijbelstudiegroep en bezocht speciale bijeenkomsten. Hoe meer ze leerde, hoe meer ze wilde weten over Jezus en zijn liefde. Al snel gaf mevrouw Luvant haar hart aan Jezus. Ze was zo blij dat ze besloot zich te laten dopen! Vóór haar doop verwijderde ze echter het grote beeld uit haar huis. Ze wilde Jezus aanbidden, en Jezus alleen.

Nu had mevrouw Luvant een nieuwe droom. Ze wilde een naaiatelier openen waar ze Jezus kon delen. Ze bad en wachtte. Na een paar maanden opende er een winkelpassage in het centrum van de stad, waar de meeste winkeliers Vietnamezen waren zoals zij. Mevrouw Luvant wist dat God haar gebed had verhoord. Deze nieuwe winkel was anders dan haar eerste winkel. Binnen legde mevrouw Luvant gratis boeken over Jezus en boekenleggers met Bijbelverzen in het Frans en Vietnamees erop. Iedereen die binnenkwam, mocht ze mee naar huis nemen! Mevrouw Luvant gelooft dat God haar deze winkel niet gaf om rijk te worden met geld, maar om haar te laten groeien in geloof en anderen te helpen Jezus te vinden. Er wonen veel Vietnamezen op het eiland en mevrouw Luvant wil dat ieder van hen haar vriend Jezus ontmoet. Toen iemand haar vroeg wat ze het liefst wilde doen, zei ze: 'Ik wil zendeling worden voor de Vietnamese bevolking in Nieuw-Caledonië.'

Mevrouw Luvant is dol op een Bijbelvers dat haar aan haar verhaal doet denken. Het is Jeremia 1:5: 'Voordat Ik je vormde in de moederschoot, had Ik je al uitgekozen, voordat je de moederschoot verliet, had Ik je al aan mij gewijd, je een profeet voor alle volken gemaakt.' Binnenkort gaat er in Nieuw-Caledonië een groot zendingsproject van start, genaamd *Christ for the South*. Mevrouw Luvant kijkt ernaar uit deel uit te maken van dit project en meer mensen te helpen God te leren kennen.

Jouw dertiende sabbatcollecte, ook wel bekend als het kwartaalproject voor de zending, zal grote invloed hebben op het leven van mensen in Nieuw-Caledonië. Hiermee willen we een centrum van invloed in Wallis creëren, waardoor adventisten vriendschappen kunnen sluiten met de mensen in het zendingsgebied van Nieuw-Caledonië.

Hier geen mislukkeling

Vanuatu, 24 januari

Meneer Joseph

Mijn naam is meneer Joseph en ik kom van een klein eiland genaamd Maskelyne, voor de kust van Vanuatu. Vanuatu is een klein eilandstaat in de Stille Zuidzee. Ik groeide op, omringd door de glinsterende, blauwe zee en hoge, groene bomen. Ik ging net als de andere kinderen naar school, maar vond het niet leuk. Ik was geen goede leerling. Ik haalde de slechtste cijfers van mijn klas. Mijn vader wist dat ik niet van school hield, maar hij had toch een simpele droom voor me. Hij zei: 'Maak gewoon groep 6 af. Leer je naam lezen en schrijven. Dat is genoeg.'

Ik zal nooit een dag in groep 6 vergeten. We maakten een toets. Mijn juf keek naar mijn papier en zuchtte. 'John, je zult nooit veranderen,' zei ze. 'Je verspilt het geld van je ouders. Je hebt geen doel.' Toen gooide ze mijn boeken uit het raam en zei tegen mijn klasgenoten dat ze me moesten uitlachen. Ik moest naar buiten rennen om mijn boeken op te rapen terwijl iedereen toekeek. Dat moment brak er iets in me. Ik voelde me waardeloos. Maar diep van binnen zei iets me dat ik niet moest opgeven. Later dat jaar grapte een klasgenoot: 'John, als je zakt voor je examens en op het eiland blijft, huur ik je in om voor me te vissen.' Ik glimlachte, maar wist dat ik zo'n leven niet wilde. Ik wilde meer.

Op een dag gaf mijn oudere broer, die zevendedagsadventist was geworden, me een Bijbelvers om te leren: 'Houd de sabbat in ere als een heilige dag' (Exodus 20:8). Dat vers veranderde iets in me. Toen ik 13 was, hield een bezoekende adventistische predikant bijeenkomsten op ons eiland. Ik ging erheen en zijn woorden raakten me diep. Ik besloot me te laten dopen. Vóór de doop bad de predikant: 'Heer, gebruik deze jongeman alstublieft in uw dienst.'

Na de dood van mijn vader werd het leven moeilijker. Maar mijn kerkfamilie hielp me. En ik begon hen te helpen met kleine dingen, zoals het wieden van de kerktuin en het luiden van de kerkklok. Later werd ik kerkleider. In 2001 verhuisde ik naar een ander deel van Vanuatu. Ik sloot me aan bij een adventistische kerk en werd lid van een zanggroep. Ik deelde mijn geloof door middel van muziek. Ik was niet goed in praten voor mensen, maar als ik zong, had ik toch het gevoel dat ik anderen over Jezus vertelde.

Op een dag ging ik terug naar mijn eiland. Een dominee daar nodigde me uit om hem te helpen met een paar Bijbelbijeenkomsten. Ik zong elke avond psalmen. Op een middag vroeg hij me om het graf te bezoeken van Norman Wiles, de zendeling die als eerste de adventistische boodschap naar ons eiland bracht. Terwijl ik bij het graf stond, bad ik: 'God, ik wil ook zendeling worden.' Ik wist niet echt wat een zendeling was, maar ik wilde mensen helpen Jezus te leren kennen. Later had ik een droom. Ik hoorde dat God wilde dat ik naar Torres ging, een eilandengroep waar geen adventisten woonden. Ik had geen geld en kende er niemand, maar ik bad: 'God, als U wilt dat ik ga, maak dan alstublieft de weg vrij.' God antwoordde! Ik heb zeven jaar in Torres doorgebracht, nieuwe vrienden gemaakt en nieuwe gemeenten gesticht.

Jaren later, tijdens een concert, zag ik mijn oude lerares – degene die mijn boeken uit het raam had gegooit. Ze kwam naar me toe met tranen in haar ogen, gaf me een watermeloen en zei: 'Het spijt me wat ik tegen je heb gezegd.' Ze was ook zevendedagsadventist geworden! Ik ben nog steeds kerkleider. Ik blijf Gods liefde delen en nieuwe gemeenten stichten. Ik heb misschien gefaald op school, maar God had een plan voor me. God zegt ons in de Bijbel: 'Mijn plan met jullie staat vast – spreek de HEER: Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een hoopvolle toekomst geven' (Jeremia 29:11). Die belofte geldt voor mij. En ook voor jou!

Jouw dertiende sabbatcollecte dit kwartaal zal bijdragen aan gezondheidsprojecten voor kinderen op de Salomonseilanden en Vanuatu, waar meneer Joseph woont. Dank voor je trouwe gift.

Ik zal gaan

Vanuatu, 31 januari

Meneer Veah

Mijn naam is meneer Veah. Ik ben opgegroeid op een klein eiland genaamd Paäma in Vanuatu. Vanuatu bestaat uit vele prachtige eilanden in de Stille Zuidzee. De zee schittert in allerlei blauwtinten en er zwemmen kleurrijke vissen in de koraalriffen. Klinkt prachtig, toch? Maar het leven op ons eiland was niet makkelijk. Mijn vader was vaak ziek, dus mijn moeder werkte hard om voor ons gezin te zorgen. Ze opende kokosnoten om de zoete, witte vruchten eruit te halen. Ze plantte ook voedsel zoals taro en cassave. Daarna bracht ze haar oogst naar onze school en zei tegen de directeur: 'Gebruik dit alstublieft om het schoolgeld van mijn kinderen te betalen.' Soms liep ze twee jaar achter met betalen, maar ze gaf nooit op. Ik ben mijn moeder erg dankbaar. Ze gaf alles wat ze had, zodat we konden leren.

Op school hield ik van lezen. Op een dag bracht mijn broer een boek mee naar huis van een adventistische leider genaamd Ellen White. Het heette *De Wens der Eeuwen* en ging over het leven van Jezus. Toen ik het boek las, wilde ik nog meer over Jezus leren. Later verhuisde ik voor mijn studie naar een andere stad en woonde ik bij een ander gezin. Daar begon ik slechte keuzes te maken. Maar hoewel ik slechte dingen deed, dacht ik er nog steeds aan om naar de kerk te gaan.

Op een vrijdagavond bracht ik tijd door met mijn vrienden en deed dingen die God ongelukkig maken. Op sabbatmorgen had ik spijt van wat ik had gedaan en wilde ik naar de kerk. Ik nam een douche, kleedde me aan en liep de plaatselijke kerk van de zevendedagsadventisten binnen. Ik zat daar rustig. De ruimte voelde vredig aan. Ik was blij dat ik gegaan was. Een vriend van de kerk vroeg me: 'Breng je tijd door met Jezus?' Die simpele vraag leidde tot een lang gesprek – tot tien uur 's avonds! Hij nodigde me uit voor een paar Bijbelbijeenkomsten, en ik ging naar elke bijeenkomst. Ik gaf mijn leven aan Jezus en werd gedoopt. Ik voelde me erg gelukkig!

Daarna begonnen mijn broer en ik voor onze moeder te bidden. We wilden dat zij ook Jezus leerde kennen. Mijn broer vroeg haar om met ons mee te gaan naar een paar kerkbijeenkomsten. Mijn moeder ging mee en genoot er echt van. Ze sloot zich zelfs aan bij zijn Bijbelstudiegroep. Mijn moeder kon niet lezen, maar ze luisterde aandachtig naar de Bijbelverhalen. Ze leerde hoe God van zijn volk hield en voor hen zorgde. Elke dag bestudeerden we de Bijbel met haar. We zorgden ervoor dat ze alles begreep. Toen zei mijn moeder op een dag iets geweldigs: 'Ik wil gedoopt worden.' Hoorde ik haar goed? Ik was zo verrast dat ik mijn vrouw vroeg om aan mijn moeder te vragen: 'Weet je het zeker?' Mijn moeder zei: 'Ja.' We huilden allemaal tranen van geluk.

We belden de dominee en hij plande een speciale doop voor mijn moeder. Die sabbatochtend kwam ons hele gezin naar de kerk om te kijken. Mijn moeder gaf haar leven aan God en het was een van de gelukkigste dagen van ons leven. Niet lang daarna begon mijn moeders gezondheid te verslechteren. Haar bloeddruk steeg en ze begon dingen te vergeten. Nu zorgen we thuis voor haar. Mijn moeder houdt nog steeds van zingen en bidden. Ze luistert naar de Bijbel en herinnert zich Gods liefde. Ze heeft ons iets belangrijks geleerd: wat we zeggen is belangrijk, maar wat we doen is nog belangrijker. Mams harde werk en stille kracht waren als een preek. We proberen net als mam te leven: liefde tonen door onze daden. Want daden zeggen echt meer dan woorden.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het eerste kwartaal van 2013 heeft geholpen om Ellen White-boeken te doneren aan de eilanden in de Stille Zuidzee. Bedankt voor je bijdrage aan de

dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden en Vanuatu zullen ondersteunen.

Maar vier knollen

Vanuatu, 7 februari

Stacey

Mijn naam is Stacey. Ik kom uit Vanuatu, een land dat bestaat uit vele eilanden in de Stille Zuidzee. Toen ik klein was, woonde ik in Beverly Hills – niet het beroemde Beverly Hills in de Verenigde Staten – maar een kleine buurt in mijn eigen land. Ik groeide op, omringd door mijn familie, vrienden en kerk. Ik zit nu in de laatste klas van de Epauto Seventh-day Adventist Secondary School. School is niet altijd makkelijk, maar ik heb geleerd op God te vertrouwen.

Elke sabbat gingen mijn familie en ik naar de kerk. Mijn moeder hielp met de lessen voor de kinderen en ik ging altijd naar de sabbatschool. Ik hield ervan om te zingen, Bijbelverhalen te leren en met andere kerkleden bezoeken af te leggen. We baden met hen en deelden boodschappen van hoop. Het maakte me blij dat ik anderen kon helpen. Naarmate ik ouder werd, begon ik meer over God te begrijpen. Ik zag hoe mijn moeder altijd bad – voordat we het huis verlieten, voordat we gingen eten en voordat we grote beslissingen namen. Haar voorbeeld hielp me groeien in geloof. Nu bid ik ook, nog meer als ik een moeilijke keuze moet maken.

Een van de grootste keuzes die ik ooit heb gemaakt, was me laten dopen. Dat gebeurde op vrijdag 28 oktober 2022. Ik wilde mijn leven aan God geven, omdat Hij er altijd voor me was geweest. Mijn familie had niet veel geld en mijn moeder werkte hard om voor ons te zorgen. Maar we baden altijd samen, 's ochtends en 's avonds, wat me een sterk gevoel gaf. Ik sloot me ook aan bij kerkclubs zoals Adventurers en Pathfinders. Nu ben ik lid van een club voor oudere kinderen. Deze clubs hielpen me te leren over teamwork, dienstbaarheid en God.

Toen gebeurde er iets heel ergs dat mijn geloof op de proef stelde. Op 17 december 2024 verwoestte een aardbeving ons huis. De kleine keuken waarin mijn moeder kookte om geld te verdienen, werd verwoest. Het voelde alsof alles wat we nodig hadden weg was. We wisten niet wat we moesten doen. Dus baden we. Elke dag vroegen we God om ons te helpen. Diezelfde week had onze kerk elke avond speciale bijeenkomsten. Op een avond, voordat ik naar de kerk ging, keek ik in de koelkast. We hadden maar vier knollen. Ik kookte er één en de rest bewaarden we. Die avond in de kerk kwam er een vrouw naar ons toe met een grote bundel kool. Twee dagen later gaf een andere vrouw ons een zak rijst. Later verraste een gezin uit de kerk ons met een boodschappentas vol spullen die we nodig hadden, zoals suiker, rijst, zeep en waspoeder. Anderen brachten bananen, vis en meer. Weet je wat geweldig is? Veel van de mensen die ons hielpen, waren kinderen waar mijn moeder jaren geleden voor had gezorgd toen hun ouders studeerden. Eén man gaf ons zelfs geld.

Dit alles leerde me iets belangrijks: als we op God vertrouwen, vindt Hij manieren om voor ons te zorgen – zelfs via mensen van wie we het niet verwachten. Mijn geloof groeide enorm in die tijd. Ik leerde dat God zijn kinderen nooit vergeet. Hij vindt altijd een manier om te helpen wanneer we Hem het hardst nodig hebben. Bedankt dat je naar mijn verhaal hebt geluisterd. Ik hoop dat het je eraan herinnert dat God dichtbij is, wat je ook doormaakt. Hij zal je nooit vergeten.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het eerste kwartaal van 2013 heeft bijgedragen aan de levering van 15.000 Bijbels en leesgidsen voor kinderen op de eilanden in de Stille Zuidzee, zodat kinderen zoals Stacey meer over Jezus konden leren. Dank voor je dertiende sabbatcollecte dit kwartaal, waarmee we gezondheidsprojecten voor kinderen op de Salomonseilanden en Vanuatu kunnen ondersteunen.

Een bijzonder besluit

Fiji , 14 februari

Vilikesa en Neomai

Op een zonnige sabbatochtend in een klein dorpje op Fiji zaten twee zussen stilletjes in de kerk. Ze heetten Vilikesa, die 15 was, en Neomai, die 12 was. 'Ik ben dol op het verhaal van David en Goliath,' fluisterde Neomai met een glimlach. 'En ik vind het deel waarin Jezus de storm kalmeerde mooi,' zei Vilikesa. 'Het geeft me een veilig gevoel.' De meisjes waren niet altijd naar de Adventkerk gegaan. Ze gingen vroeger met hun familie naar een andere christelijke kerk. Maar op een dag nodigde hun tante hun uit om haar kerk te bezoeken. 'Ik was pas 10 jaar oud toen ik er voor het eerst kwam, zei Vilikesa. 'Ik was elf,' voegde Neomai eraan toe.

In het begin was het gewoon iets nieuws om te proberen. Maar al snel beseften de meisjes dat ze iets bijzonders hadden gevonden. 'Ik vond het gezang en de warme ontvangst leuk,' zei Neomai. 'Maar ik hield vooral van de verhalen in de sabbatschool.' 'Ik ook,' zei Vilikesa. 'Ik kon niet wachten tot het elke week sabbat was.' Hoewel niemand anders in hun gezin met hen meeging, gingen de twee zussen trouw naar de kerk. 'Wij waren de enigen van ons huis die gingen,' zei Neomai. 'Maar we voelden ons niet alleen. Iedereen in de kerk gaf ons het gevoel dat we familie waren.'

Na verloop van tijd namen Vilikesa en Neomai deel aan de kinderprogramma's. Ze luisterden naar Bijbelverhalen, beantwoordden vragen en maakten nieuwe vrienden. 'Ik herinner me dat ik ontdekte hoeveel Jezus van ons houdt,' zei Vilikesa. 'Toen wist ik dat ik Hem wilde volgen.' Op een dag, na de sabbatschool, zaten de twee meisjes onder een boom bij de kerk. 'Denk je dat we klaar zijn om gedoopt te worden?' vroeg Neomai. 'Ja,' zei Vilikesa. 'We kennen Jezus. We houden van Hem. En we willen Hem volgen.'

Samen namen ze de grote beslissing om hun leven aan Jezus te geven. Die avond liepen ze met een blij hart naar huis. Maar ze moesten nog één ding doen. 'We moeten het aan mama en papa vertellen,' zei Neomai. 'Ja,' zei Vilikesa. 'Laten we eerst bidden.' Na een kort gebed gingen ze naar binnen. 'Mama, papa,' zei Neomai zachtjes, 'we moeten jullie iets vertellen.' 'Wat is er, kinderen?' vroeg hun moeder vriendelijk. 'We hebben besloten ons te laten dopen,' zei Vilikesa. Hun ouders keken elkaar aan en glimlachten. 'We zijn blij voor jullie,' zei hun vader. 'Het is jullie keuze en we steunen jullie.' Hoewel hun ouders geen adventisten waren, hielden ze hen niet tegen en probeerden ze hen niet op andere gedachten te brengen.

Op 2 november 2024 kwam de zon helder en warm op. Het was een bijzondere dag. Vilikesa en Neomai stonden bij het zwembad, klaar om gedoopt te worden. 'Ik was niet bang,' zei Neomai. 'Ik voelde vrede in mijn hart.' 'Ik aarzelde niet,' zei Vilikesa. 'Ik wist dat Jezus bij ons was.' Die dag werden beide meisjes gedoopt en werden ze lid van de Adventkerk. Vilikesa zit op de tienersabbatschool en Neomai zit bij de junioren. 'Elke sabbat leren we iets nieuws,' zei Neomai. En we nemen de verhalen mee naar huis en delen ze met mama en papa,' zei Vilikesa.

De meisjes gaan nog steeds elke sabbat naar de kerk en bidden nog steeds elke dag. 'We bidden dat mama en papa ooit met ons mee zullen gaan,' zei Neomai. Met een brede glimlach en een hart vol hoop blijven ze met Jezus wandelen, elke sabbat opnieuw.

Als onderdeel van de dertiende sabbatcollecte voor het vierde kwartaal van 2009, hielpen we met het verstrekken van "Flip for Jesus"-plaatjesrollen voor sabbatscholen in de Trans-Pacific Union, waaronder Fiji. Dank voor je gulle dertiende sabbatcollecte dit kwartaal.

Waar geloof in beweging komt

Fiji, 21 februari

Fulton Adventist University College

Fulton Adventist University College was al meer dan 70 jaar gevestigd in de groene heuvels van Tailevu. Op de campus staken studenten rivieren over in kleine bootjes, wandelden ze over modderige paden en sliepen ze in oude houten slaapzalen. De wind liet de gebouwen 's nachts kraken! Maar studenten bleven komen, omdat Fulton College hen hielp groot te denken en anderen te dienen. Op een regenachtige dag riep de directeur de docenten bijeen onder het lekkende dak van de kapel. 'We hebben twee keuzes,' zei hij. 'We kunnen hier blijven en kleiner worden, of verhuizen naar een betere plek en groeien.' Iedereen keek elkaar aan. Een hele universiteit verplaatsen? Dat klonk onmogelijk! Waar zouden ze grond vinden? Hoe zouden ze klaslokalen bouwen? En wie zou dat betalen?

Die avond bad een jonge lerares genaamd Mere in haar kamer. 'Heer,' zei ze, 'als U wilt dat Fulton verhuist, laat het ons dan alstublieft zien.' De volgende ochtend kwam er een geweldige boodschap. De leiders van de zevendedagsadventisten hadden Fulton College uitgekozen om in 2009 een deel van de dertiende sabbatcollecte te ontvangen. Dat betekende dat adventisten van over de hele wereld geld zouden geven om te helpen. Mere rende over de campus en riep: 'God heeft ons gehoord!'

Al snel was er grond gevonden voor de universiteit. Er stonden kokospalmen en een verharde weg waar bussen langs reden. Architecten kwamen met grote bouwtekeningen. Ze planden een nieuwe school met klaslokalen, een bibliotheek, computerlokalen, een grote eetzaal en mooie slaapzalen. Maar er was één groot probleem: er was nog steeds niet genoeg geld. Toch gingen de bouwers aan de slag. Een arbeider lachte: 'We mengen cement met gebed, dat maakt alles sterk!' Een vriendelijke kok, Laisa, spaarde de helft van haar salaris om vorken te kopen voor de nieuwe eetzaal. 'Studenten moeten met waardigheid eten,' zei ze.

Op 12 februari 2014 opende de nieuwe campus van Fulton College onder een zonnige hemel. Leerlingen klaptten, schelpenhoorns bliezen en iedereen zong 'Groot is uw trouw.' De lessen begonnen met 450 leerlingen. Ze kwamen om dingen te leren zoals hoe je een bedrijf runt, hoe je leraar wordt, hoe je met God praat en andere belangrijke vaardigheden.

Eén leerling heette Sera. Ze was stil en verlegen. Ze stapte uit de bus met haar rugzak in de hand. Ze maakte zich zorgen. Ze had bijna geen geld. 'Ik kwam met geloof, maar zonder geld,' zei Sera. 'Ik zei tegen God: "Als U me hier wilt hebben, doe dan alstublieft de deuren open."' God deed dat. Een kerk in Samoa gaf haar wat geld. Ze kreeg een baan in de bibliotheek. Toen arriveerde er een verrassingscadeau – net genoeg om al haar schoolgeld te betalen. Sera huilde van geluk. 'God betaalt altijd op tijd,' fluisterde ze. Fulton College gaf Sera meer dan alleen schoolwerk. Vrienden nodigden haar uit om 's ochtends naar de kerk te komen. Leraren leerden haar over God. Op een avond na de Bijbelstudie keek Sera naar de sterren en zei: 'Jezus, ik geloof dat U van mij houdt.' Sera werd gedoopt in een klein zwembad achter de kapel, terwijl haar klasgenoten zongen.

Tegenwoordig heeft Fulton College meer dan 1000 studenten. Sommigen lopen langs bloeiende bloemen op de campus. Anderen studeren in afgelegen dorpen. De studenten studeren verschillende vakken, maar ze leren allemaal om de mensen op hun eilanden te helpen. Toen een zware storm, cycloon Harold genaamd, Fiji in 2020 trof, werd Fulton College een veilige plek tegen wind en regen. Studenten kookten eten voor gezinnen die hun huis verloren. Studenten bedrijfskunde regelden behoeften. Theologiestudenten baden met bange moeders. Een dorpsheer zei: 'Jullie universiteit is een lichtpuntje in onze donkerste storm.'

Het verhaal van Fulton College is geschreven door vele helpers: De weduwe in Peru die haar geld gaf in de kerk. De timmerman die daken vastspijkerde in de brandende zon. De leraar die laat opbleef om scripties na te kijken. De student die erop vertrouwde dat God hun schoolgeld zou betalen.

Sera studeert om lerares te worden. Op een avond stond ze voor de bibliotheek waar ze vroeger schoonmaakte. Ze dacht aan de kinderen die ze ooit les zou geven en glimlachte. 'Fulton College heeft mijn leven veranderd,' zei ze. 'Nu wil ik helpen de levens van anderen te veranderen.'

Dank jullie wel, vrienden over de hele wereld! Jullie gebeden en gaven hebben geholpen om meer te bouwen dan alleen een school. Jullie hebben een plek gebouwd waar geloof voet aan de grond krijgt en sterker wordt, waar studenten leren anderen te helpen en waar jonge leiders ontdekken dat dienen het allerbelangrijkste is.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het vierde kwartaal van 2009 heeft bijgedragen aan de bouw van de nieuwe campus van Fulton Adventist University College. Dank voor jullie dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden en Vanuatu ondersteunen.

Een nieuw begin

Fiji, 28 februari

Mevrouw Finau

Mijn naam is mevrouw Finau. Ik ben 37 jaar oud, getrouwd en een trotse moeder van drie prachtige kinderen. Ik ben opgegroeid in een christelijk gezin. Mijn ouders en grootouders waren sterk in hun geloof en hielpen me om de Heer lief te hebben. Een belangrijke les die mijn familie me leerde, was om God in alles op de eerste plaats te zetten. Of ik nu met moeilijkheden of vreugde te maken kreeg, leerde ik God te prijzen en te respecteren. Die eenvoudige les is me door de jaren heen bijgebleven en heeft me gevormd tot wie ik nu ben. Mijn leven begon te veranderen toen ik de man ontmoette die mijn echtgenoot zou worden. Hij was opgegroeid in een gezin van zevendedagsadventisten. In het begin deden we dingen anders toen we God aanbaden. Maar we hielden van elkaar en bouwden samen een gelukkig leven op. Nu zijn we 10 jaar getrouwd!

In 2022 woonden we in een goede buurt op Fiji. Dat jaar gebeurde er iets bijzonders: er werden bijeenkomsten over Jezus gehouden in onze buurt. Ze duurden drie weken. Elke avond kwamen mensen onder de blote hemel bijeen om te luisteren naar Bijbelteksten, liederen te zingen en samen te bidden. Ons gezin besloot te gaan. We gingen de eerste avond, daarna de tweede. Al snel hadden we geen enkele avond overgeslagen. De verhalen over Gods liefde raakten mijn hart. Ik leerde veel over God en zijn Woord dat ik nog niet wist. Mijn man, die rustig naast me zat, was aan het bidden. Ik wist dat hij God vroeg om me te helpen bij het nemen van de beslissing om me te laten dopen.

Toen kwam de derde week. Toen de spreker mensen uitnodigde om hun leven aan Jezus te geven, voelde ik de heilige Geest in mijn hart fluisteren. Ik wist wat ik moest doen. Ik stond op en koos ervoor om Jezus te volgen in de doop. Ik heb nooit spijt gehad van die beslissing. Na mijn doop wilde ik meer doen om mensen in mijn kerk te helpen dichter bij Jezus te komen. Ik begon te helpen in de kinderklassen. Ik vond het geweldig om met de kleintjes te werken! In 2023 verhuisde ons gezin toen mijn man werd gevraagd om ergens anders te werken. Ik blijf helpen in de kinderklassen van onze nieuwe kerk. Ik heet kinderen uit de hele buurt van harte welkom. Ik deel Bijbelverhalen, liedjes en eenvoudige lessen over Gods liefde. Maar meer dan dat, ik geef ze iets wat ik nooit echt heb gehad toen ik opgroeide: het gevoel deel uit te maken van een familie.

Weet je, ik ben niet met beide ouders opgegroeid. Ik had het gevoel dat er iets ontbrak. Misschien is dat wel de reden waarom ik zo veel om de kinderen geef waar ik nu mee werk. Als ze mijn klas binnenkomen, geef ik ze een warme knuffel en behandel ik ze als mijn eigen kinderen. Ik wil dat ze zich gezien, gehoord en geliefd voelen, net zoals Jezus mij laat voelen. Niet iedereen in mijn familie was blij dat ik gedoopt was. Sommigen zeiden zelfs gemene dingen tegen me. Dat deed pijn, maar het maakte me niet bang. Elke keer dat ik me zwak voelde, hielp God me om sterk te zijn. Elke keer dat ik me alleen voelde, las ik mijn Bijbel en werd ik eraan herinnerd dat Hij aan mijn zijde stond. Hij heelde mijn gebroken hart. Voel jij je soms zwak? Voel je je alleen? Doet je hart pijn? Zo ja, dan wil ik dat je dit weet: God ziet je, Hij hoort je roep, Hij weet wat je doormaakt. Vertrouw op Hem en Hij zal je helpen. Net zoals Hij dat voor mij deed.

Een deel van de collecte van de dertiende sabbat voor het derde kwartaal van 2006 heeft bijgedragen aan de bouw van een centrum op Fiji waar mensen meer over Jezus konden leren. De collecte van dit kwartaal zal helpen bij de bouw van een centrum van invloed op Wallis Island, wat adventisten zal helpen vriendschap te sluiten met de mensen in het zendingsgebied Nieuw-Caledonië.

Gered van de straat

Papua Nieuw Guinea, 7 maart

Dennis

Dennis was een tiener die in de grote stad Port Moresby in Papoea-Nieuw-Guinea woonde. Op een avond kwam hij laat thuis nadat hij met zijn vrienden op straat had doorgebracht. Zijn moeder stond bezorgd en overstuur op hem te wachten. Dennis wilde niet luisteren. ‘Wie ben jij om mij te vertellen wat ik moet doen?’ dacht hij. Hij was boos. Diep van binnen voelde hij zich verdrietig en alleen.

Toen Dennis drie jaar oud was, ging hij bij zijn grootouders wonen. Zijn moeder hield van hem, maar ze had het moeilijk om voor hem te zorgen. Dennis' vader gaf zijn gezin niet de aandacht en steun die het nodig had. En toen zijn moeder nog een baby kreeg – Dennis' zus – nam ze de verdrietige beslissing om hem bij haar ouders achter te laten. Dennis' grootouders waren aardige zevendedagsadventisten. Ze hielden van Dennis, maar Dennis miste zijn vader en moeder.

Tegen de tijd dat Dennis elf was, bracht hij veel tijd op straat door. Hij probeerde alcohol en drugs, en verkocht zelfs drugs. Hij dacht dat zijn nieuwe straatvrienden hem het gevoel gaven dat hij erbij hoorde. Een paar jaar later kwam moeder terug in Dennis' leven. Zij, haar nieuwe man en Dennis' jongere zus wilden hem allemaal helpen. Moeder gaf hem eten, geld en kleren. Maar Dennis wilde haar hulp niet. Hij was nog steeds boos. Moeder gaf niet op. Ze probeerde alles, zelfs schreeuwen en slaan, maar niets hielp. Hoe meer ze probeerde, hoe meer Dennis ruzie kreeg. ‘Wat wil je dat ik doe?’ riep moeder. ‘Wat heb ik verkeerd gedaan?’

Dennis voelde zich van binnen gekwetst. ‘Je hebt me verlaten. Waarom zou ik naar je luisteren?’ dacht hij. Toen sprak God tot moeders hart. Ze voelde Hem zeggen: ‘Ik heb je dit kind gegeven, en alleen Ik kan hem helpen.’ Dus hield moeder op met Dennis uit te schelden en begon in plaats daarvan voor hem te bidden. Ze maakte zijn lievelingsmaaltijden klaar. Als Dennis tot laat wegbleef, wachtte moeder op hem en bad voor hem. Wanneer hij thuiskwam, stond er een bord warme kokosrijst voor hem klaar – met de beste stukjes kip, speciaal voor hem bewaard. Er begon iets te veranderen in Dennis' hart. Na vele maaltijden en gebeden begon hij zich geliefd te voelen. Toen hij 26 was, begon hij God weer te aanbidden en liet hij zich dopen. Hoewel zijn stiefvader inmiddels is overleden, was Dennis blij dat hij destijds nog leefde om zijn doop mee te maken.

Een jaar later nodigde Dennis' oom, een kerkleider, hem uit om een kleine gemeente te leiden. Dennis werkte er drie jaar. Toen vroeg een predikant hem om te studeren aan de Omaura Adventist School of Ministry. Daar leert Dennis hoe hij dorpelingen kan leren voedsel te verbouwen en maaltijden te bereiden. Hij leert ook meer manieren om Jezus met anderen te delen. Dennis groeide op in de stad, dus het dorpsleven is nieuw voor hem. ‘Ik moest leren tuinieren en mijn eten koken,’ zei hij. Nu wil Dennis andere gezinnen helpen sterk en vol hoop te zijn. ‘Als kind uit een gebroken gezin had ik soms niet genoeg eten of geld om naar school te gaan,’ zei hij. ‘Maar nu wil ik anderen helpen een gelukkig thuis te hebben, zowel in dit leven als in de hemel.’

Je kunt mensen zoals Dennis helpen door te doneren aan de dertiende sabbatcollecte, ook wel bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject. Deze speciale collecte helpt studenten van de Omaura Adventist School of Ministry te leren hoe ze Jezus en anderen in Papoea-Nieuw-Guinea kunnen dienen. Dank je voor je trouwe gift.

De man met één been

Papua Nieuw Guinea, 14 maart

Sam

Sam woonde in een buurt waar veel nare dingen gebeurden, zoals stelen, drugsgebruik en vechten. Sam kwam al op jonge leeftijd in de problemen. Hij begon alcohol te drinken, drugs te gebruiken en op straat rond te hangen. Toen Sam 15 was, sloot hij zich aan bij een bende, een groep jongeren die slechte dingen deden. Zijn nieuwe vrienden leerden hem stelen en verkopen wat hij stal. Naarmate de jaren verstreken, vroeg zijn familie, vooral zijn vrouw, hem om naar de kerk te gaan, maar Sam zei dat de kerk niets voor hem was.

Toen, op 19 mei 1995, gebeurde er iets heel ergs. Sam raakte gewond. Hij had de wet overtreden en de politie zat achter hem aan. Ze schoten hem in zijn been. Zijn been was zo ernstig gewond dat de artsen het moesten verwijderen om zijn leven te redden. Hij begon zich af te vragen: 'wat als ik was gestorven? Ik had niet naar de hemel kunnen gaan zonder mijn hart aan God te geven.' Sam wilde veranderen, maar hij bleef omgaan met vrienden die alcohol en drugs gebruikten. Op een avond werd hij dronken bij een vriend thuis. Hij luisterde naar muziek toen hij een lied hoorde dat 'Jesus, take the Wheel' heette (Jezus, neem het stuur over). De woorden raakten zijn hart. Tranen sprongen in zijn ogen. Hij stond op en liep stillemetjes het huis uit. Hij was er klaar voor om God zijn leven te laten veranderen.

De volgende vrijdag zei een zachte stem in Sams hart: 'Ga morgen naar de kerk.' Dus op sabbatochtend maakte hij zich klaar, maar hij wilde niet dat iemand wist waar hij heen ging. Hij verliet het huis in zijn gewone kleren, maar trok onderweg sabbatkleren aan. Hij ging naar de kerk en trok daarna weer zijn gewone kleren aan voordat hij naar huis ging. Die sabbat was op 25 november 2013. Toen zijn vrouw ontdekte dat hij Jezus had aangenomen en naar de kerk ging, was ze erg blij! Op 19 april 2014 liet Sam zich dopen en werd hij lid van de Adventkerk. Zijn leven was compleet anders. In plaats van lid te zijn van een bende, werd hij zendeling, iemand die anderen over Jezus vertelt. In 2024 hielp Sam mee met de zorg voor een nieuwe adventgemeente. In 2025 ging hij studeren aan de Omaura Adventist School of Ministry om nog meer manieren te leren om God te dienen.

Sam is elke dag dankbaar dat hij leeft en vrij is. Veel van zijn oude bende vrienden zitten nu in de gevangenis of zijn overleden. Maar Sam koos voor een nieuw leven door Jezus. En dankzij zijn verhaal hebben veel van zijn oude vrienden ook hun leven aan Jezus gegeven! Omdat mensen Sam vertrouwden, werd hem gevraagd een belangrijke taak te vervullen. Hij werd gevraagd om iedereen veilig te houden tijdens een groot kerkevenement genaamd PNG for Christ (Papoea Nieuw Guinea voor Christus) in zijn geboorteplaats. Tijdens een van de bijeenkomsten vroeg de spreker, dominee Don Fehlberg, of iemand Jezus als zijn of haar Redder wilde aanvaarden. Een bendelid in de menigte zei tegen zijn vrienden: 'Ik weet niet wat jullie gaan doen, maar ik ga naar voren om Christus te aanvaarden.' Zijn vrienden antwoordden: 'We gaan met je mee!' Die avond gaven ze allemaal hun leven aan Jezus.

Op de laatste avond van de bijeenkomsten ontmoette dominee Fehlberg een man die Ronnie heette. Ronnie vertelde de dominee dat hij tijdens de bijeenkomsten was gedoopt. Hij vertelde ook dat hij een zwaar en moeilijk leven had gehad. Toen wees hij naar Sam en zei: 'Ik was bij hem.' Dominee Fehlberg, die Sams verhaal al had gehoord, vertelde Ronnie dat hij het begreep. Nu werken Sam en Ronnie samen om anderen over Jezus te vertellen. Ze vormen een krachtig team voor God. 'Terugkijkend,' zegt Sam, 'ben ik heel dankbaar voor mijn adventistische familie. Ze zijn anders dan alle anderen. Ze leven volgens de Bijbel, en ik respecteer hen meer dan wie ook in mijn oude bende.'

Maar nog meer dan dat is Sam dankbaar aan God. God heeft me de beste manier van leven geleerd,' zegt hij. 'Hoewel ik met krukken loop en maar één been heb, weet ik dat God me nog steeds helpt.' En God helpt hem – enorm! Sam is nu kerkleider en zendeling. Hij heeft 95 mensen voorbereid op de doop tijdens de bijeenkomsten van PNG for Christ! God gebruikt hem om levens te veranderen – net zoals Hij dat van Sam heeft gedaan. Sam deelde uit zijn hart: 'Ik hoop dat mijn verhaal mensen zoals ik helpt. Als je het moeilijk hebt, geef dan niet op. Ik wil dat je weet dat, hoe slecht je het ook hebt, God nog steeds van je houdt en om je geeft.'

Je kunt mensen zoals Sam helpen door te doneren aan de dertiende sabbatcollecte, ook wel bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject. Deze speciale collecte zal studenten van de Omaura Adventist School of Ministry helpen leren hoe ze Jezus en anderen in Papoea-Nieuw-Guinea kunnen dienen. Dank je voor je trouwe bijdrage.

Noot:

De oorspronkelijke versie van dit verhaal van Don Fehlberg werd gepubliceerd in de Adventist Record van 28 maart 2025, het officiële nieuwsmagazine van de Adventkerk in de Stille Zuidzee. Bewerkt met toestemming.

Orlando en de grote bevrijding

Australië, 21 maart

Orlando en Nathaniel

Hoe oud moet je zijn om een verschil te maken voor God? Orlando is een jongen die in Australië woont. Hij is de oudere broer in zijn gezin. Zijn jongere broer heet Nathaniel en de jongens spelen graag samen en leren nieuwe dingen. Orlando houdt vooral van avonturen, verhalen en het leren over God. Op een dag gebeurde er iets geweldigs: Orlando werd gevraagd om te helpen met een speciaal project genaamd *De Redding* (*The Rescue*).

De Redding is een leuke en spannende show voor kinderen en gezinnen. Het vertelt het verhaal van een gezin dat een bijzonder boek vindt. Dit boek onthult dat er overal om hen heen een grote strijd gaande is, een strijd tussen goed en kwaad, ook al kunnen ze het niet altijd zien. Midden in al deze actie staat iemand centraal die over hen waakt en klaarstaat om te helpen. Die persoon wordt de Redder genoemd. De Redder is sterk, vriendelijk en vol liefde. Hij wil iedereen redden en hen helpen het juiste pad te kiezen. De Redder is Jezus! In de show vertellen zowel animaties als poppen het verhaal. Orlando had een toffe taak: hij werd de stem van een poppenpersonage genaamd Jono. Dat betekent dat wanneer Jono in de show praat, je eigenlijk Orlando's stem hoort!

De stem van Jono zijn was niet altijd makkelijk. Orlando moest naar een opnamestudio en in een microfoon spreken. Hij moest zijn tekst steeds opnieuw zeggen tot hij precies goed klonk. Soms kostte het hem veel pogingen om het perfect te krijgen. Maar Orlando gaf niet op. Hij werkte hard en bleef doorgaan. Hij mocht zelfs een paar liedjes zingen voor de show, wat hij erg leuk vond. Maar er gebeurde nog iets heel bijzonders terwijl Orlando aan *De Redding* werkte. Hij begon meer over God te leren, niet alleen in zijn hoofd, maar ook in zijn hart. Terwijl hij Jono's verhaal naspeelde, ontdekte Orlando ook manieren om uitdagingen in zijn eigen leven het hoofd te bieden.

In één aflevering kreeg Jono de schuld van iets wat hij niet had gedaan. Dat voelde heel oneerlijk! Maar in plaats van te schreeuwen of boos te worden, praatte Jono met zijn vader. Zijn vader luisterde en hielp hem begrijpen dat zoiets al eerder was gebeurd – met iemand uit de Bijbel die Jozef heette. Jozef kreeg ook onterecht de schuld, maar hij vertrouwde toch op God. Jono en zijn vader lazen Jozef's verhaal samen en baden toen. Ze vroegen God hen te helpen kalm en sterk te blijven. Een andere keer werd Jono gepest. Iemand op school was gemeen tegen hem. Dit maakte Jono verdrietig en verward. Maar Jono leerde dat hij het niet alleen hoefde te verwerken. Hij kon de pester negeren, een volwassene om hulp vragen en, nog belangrijker, met God praten over hoe hij zich voelde.

Orlando zei dat deze verhalen hem in het echte leven hielpen. Hij leerde dat als er iets misgaat, hij diep adem kan halen, met iemand kan praten die hij vertrouwt en kan bidden. 'Ik heb geleerd dat zelfs als mensen iets verkeerd doen, God nog steeds van hen houdt,' zei Orlando. 'En Hij houdt nog steeds van mij.' Toen mensen Orlando vroegen waarom hij bij *De Redding* wilde zijn, glimlachte hij en zei: 'Omdat ik wil dat andere kinderen ook over God leren. Ik wil dat ze weten dat Jezus van hen houdt.'

Orlando's moeder zegt dat ze een grote verandering in hem heeft opgemerkt. Hij is zelfverzekerder en geduldiger. 'Hij leert op God te vertrouwen,' zegt ze. 'En hij begint te zien dat hij grote dingen kan doen, zelfs als kind al.' Dus, hoe oud moet je zijn om een verschil te maken voor God? Vraag het maar aan Orlando. Je hoeft geen volwassene te zijn. Je moet alleen bereid zijn om te zeggen: 'Ja, God! Ik wil helpen.' *De Redding* is opgericht om kinderen en gezinnen over de hele wereld op een interessante en leuke manier over Jezus te leren. En dankzij kinderen zoals Orlando verspreidt de boodschap zich overal.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst voor het vierde kwartaal van 2022 heeft de serie De Redding mogelijk gemaakt. Bedankt voor je voortdurende steun aan de projecten van de dertiende sabbat.

De wegloper

Solomon Eilanden, 28 maart

Tiroa

Tiroa dwaalde over de onverharde weg. Tranen rolden over zijn stoffige gezicht. Een paar vrouwen zagen hem toen ze terugkeerden naar hun dorp. 'Je kunt maar beter snel naar huis gaan,' zei een vrouw. 'Het wordt zo donker.' 'Nee!' zei hij fel. 'Ik ga daar niet terug. Ze zullen me slaan.' De felle uitval van de jongen verraste de vrouwen. Ze kwamen erachter dat hij Tiroa heette en dat hij ongeveer 10 jaar oud was. Hij was weggelopen van zijn oom en tante, die in een dorp in de bergen woonden. De vrouwen konden hem daar niet zomaar achterlaten. Een van de vrouwen, Enta genaamd, bood aan Tiroa mee naar huis te nemen. 'Wat eten en een bad zullen je beter doen voelen,' zei ze glimlachend naar hem. Tiroa voelde dat hij haar kon vertrouwen en volgde haar naar huis.

Enta maakte wat aardappelen, cassave, bananen en papaja klaar voor het avondeten. De jongen at het hongerig op. Toen waste hij zijn gezicht en viel in slaap op de slaapmat die Enta voor hem op de vloer had gelegd. Tiroa werd wakker en zocht naar meer eten. Tiroa glimlachte verlegen 'dank je' naar zijn nieuwe tante, Enta. Hij mocht haar! Het was vrijdag en die avond kwam het gezin bijeen om te bidden terwijl de zon onderging. Tiroa keek toe hoe de anderen op de harde, houten vloer knielden en hun handen vouwden. Hij deed hetzelfde. Na een maaltijd van ananas en bananen rolde de jongen zich op de slaapmat en viel in slaap.

Op sabbatochtend ontbeet het gezin en kleepte zich aan voor de kerk, maar Tiroa wilde niet gaan. Tante Enta voelde aan dat hij bang was en liet Tiroa thuisblijven. De week daarop kwam het gezin elke avond samen voor de eredienst. Ze zongen een lied, luisterden naar een Bijbelverhaal en baden. Tegen de volgende sabbat wilde Tiroa met tante Enta mee naar de kerk. Tiroa vond de sabbatschool leuk. Hij vond het leuk om naar de verhalen te luisteren en de liederen te zingen. Hij was begonnen met het leren van liederen tijdens de eredienst en zong mee met de kinderen.

Tiroa's familie ontdekte waar hij was en kwam hem opzoeken. Tiroa was bang dat ze hem mee terug zouden sturen, maar tante Enta overtuigde hen ervan dat hij beter af was bij haar. Ze stemden ermee in dat hij in haar dorp mocht blijven. Tiroa is nooit naar school geweest en hij kan niet lezen of schrijven. Tante Enta wil hem naar school sturen. Ondertussen zijn er andere lessen te leren, zoals vertrouwen en gehoorzaamheid. Hoewel Tiroa van Jezus had gehoord voordat hij wegliep, wist hij niet dat Jezus van hem houdt. Sterker nog, hij wist niet wat liefde was totdat tante Enta en haar gezin hem in huis namen. Nu leren ze hem dat zij van hem houden, en Jezus houdt ook van hem.

Jouw dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal helpt bij gezondheidsprojecten voor kinderen in Vanuatu en op de Salomonseilanden, waar Tiroa woont. Dank je voor je trouwe gift.